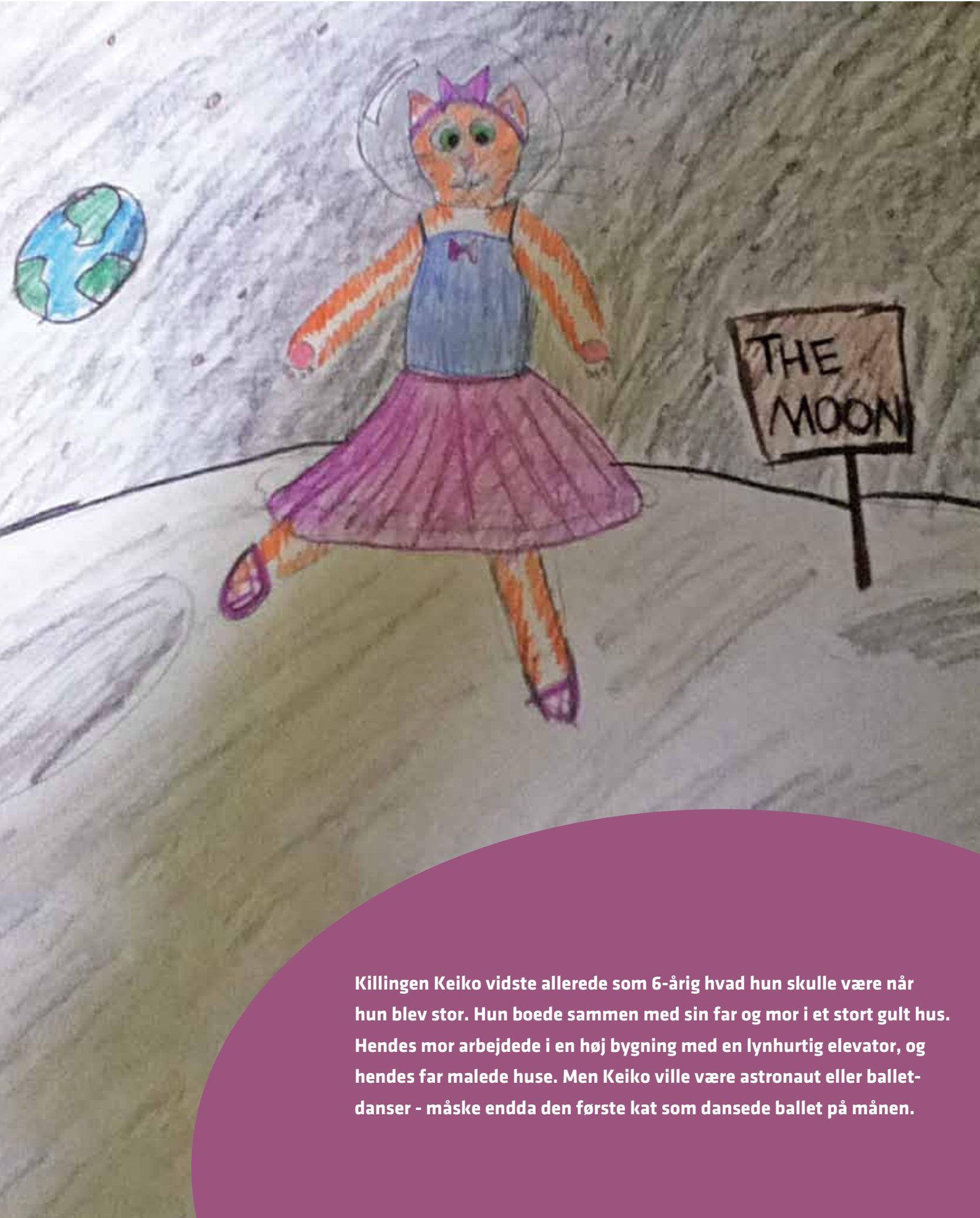

Af Gracie Beaver
Oversat til dansk af Susan Søgaard

Balletastronauten og huskelisten

- En fortælling for børn om hjerneskade

Killingen Keiko vidste allerede som 6-årig hvad hun skulle være når hun blev stor. Hun boede sammen med sin far og mor i et stort gult hus. Hendes mor arbejdede i en høj bygning med en lynhurtig elevator, og hendes far malede huse. Men Keiko ville være astronaut eller balletdanser - måske endda den første kat som dansede ballet på månen.

En dag i sommerferien sad Keiko og legede med sine dukker da hendes mor kom ind på værelset. Hun græd. "Keiko, vi skal over på hospitalet nu," sagde hun, "der er sket noget med Far." På vej derhen fortalte Keikos mor at Far var faldet ned af en stige på arbejdet og havde slået hovedet.

På hospitalet forklarede lægen at Far måske ville blive lidt anderledes, og at det ville tage lidt tid før hans hjerne blev rask igen. Keiko var forvirret. Hendes far så overhovedet ikke anderledes ud, altså bortset fra at han lå på hospitalet. Lægen forklarede at når man kommer til skade med hjernen, er det ikke ligesom når man kommer til skade med andre dele af kroppen. "Kan du huske da du brækkede poten sidste år, Keiko? Der kunne vi se hvor den var brækket henne, og lægge gips på så din pote blev hel igen. Men vi kan ikke lægge gips på hjernen. Og vi ved heller ikke præcist hvad der er sket med den endnu."

Efter et par dage kom Keikos far hjem fra hospitalet. "Far, kan vi ikke gå ud og spille bold?" spurgte Keiko. "Det vil jeg gerne, skat, men jeg er nødt til at hvile mig," sagde han. Keikos mor sagde at hun skulle lade Far være fordi hans hjerne havde brug for en pause.

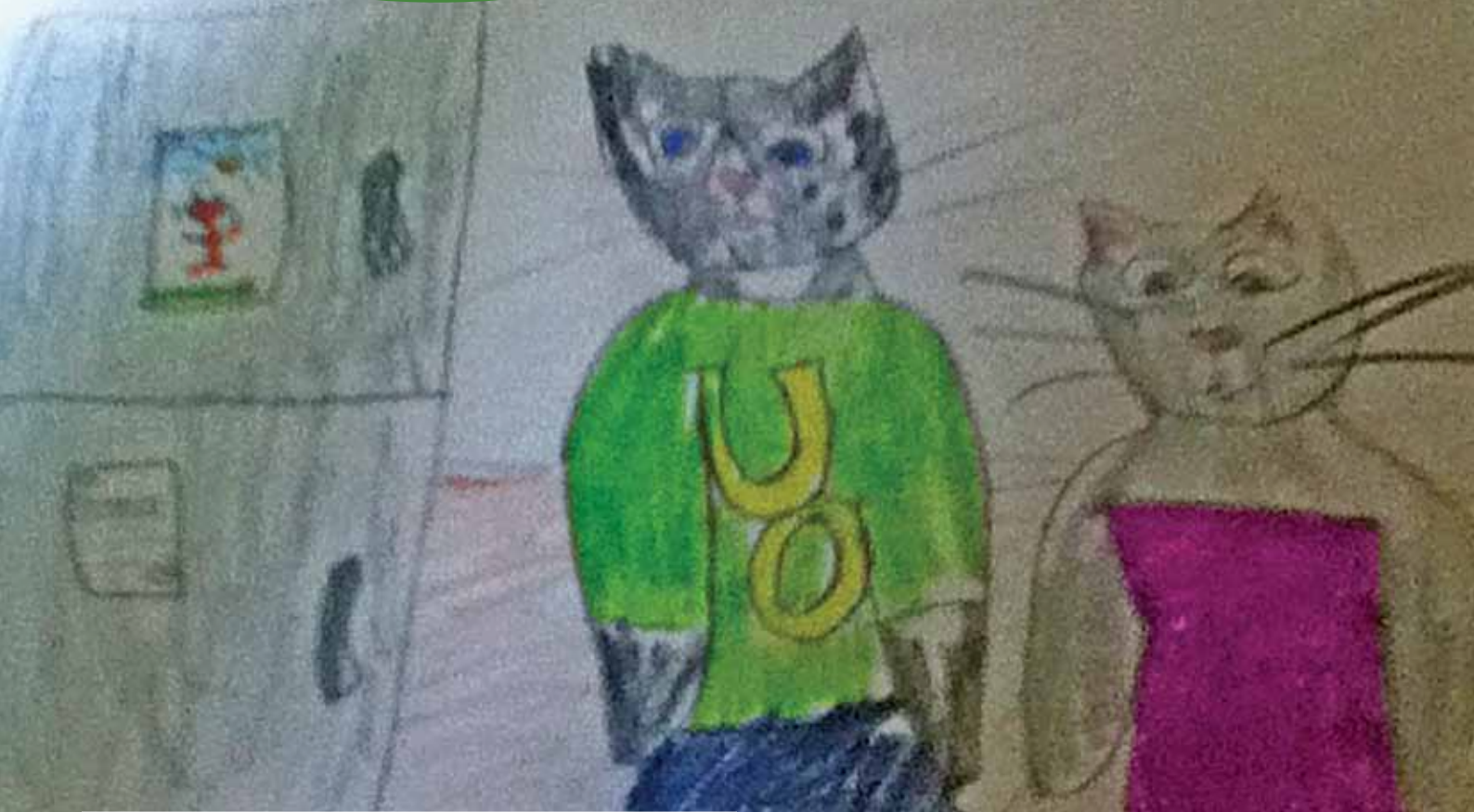
Keiko syntes at Far var begyndt at glemme ting. Han kunne ikke huske ord, og han tabte ting. Han brændte sit franskbrød på, og han glemte at smøre hendes madpakke. Han vandede ikke blomsterne så de visnede. Han glemte endda Mors fødselsdag - men det havde han nu gjort før.

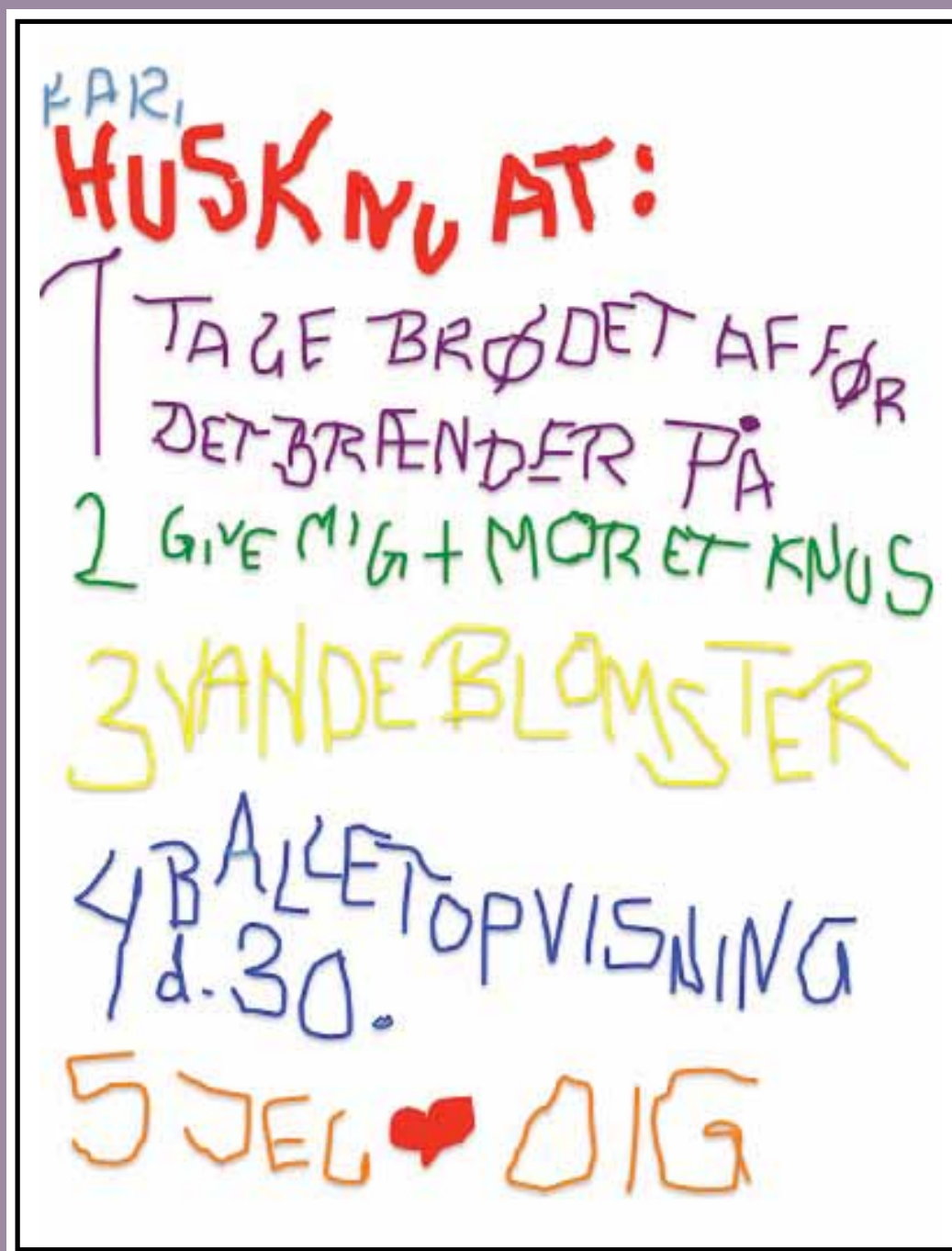
Det allerværste var da Keiko skulle lave balletopvisning. Far var til noget som han kaldte genoptræning. Mor havde forklaret det mange gange, men Keiko forstod stadig ikke rigtig hvad det var. Far skulle komme direkte fra genoptræning over på danseskolen for at se Keikos første balletopvisning. Men da tæppet blev trukket fra, kunne Keiko se sin mor sidde nede blandt publikum ved siden af en tom stol. Keiko begyndte at græde og nægtede at gå på scenen, lige meget hvor mange gange hendes danselærer bad hende om det. Da Keiko og hendes mor kom hjem, sad Far i sofaen og så tv. "Du glemte at komme til min opvisning," råbte Keiko mens tårerne trillede ned ad kinderne på hende. "Du er jo ligeglad med mig!" Hun løb op på sit værelse og smækkede med døren før Far kunne nå at sige noget.

Keiko holdt op med at snøfte efter et par minutter og begyndte i stedet at lytte til de voksnes stemmer nedenunder. Hun sneg sig ud af sit værelse og sad helt stille på trappen og lyttede. Hendes far græd. "Jeg har det så rædselsfuldt... Jeg kan ikke huske noget som helst," sagde han. "Jeg ved ikke hvordan jeg skal forklare hende at min hjerne ikke fungerer sådan som den plejer:"

Pludselig blev Keiko rigtig, rigtig ked af det. Det var jo ikke Fars skyld at han ikke var kommet til hendes opvisning - det var på grund af hans dumme hjerneskade. Men så fik hun en ide. Hun fandt sine farveblyanter og noget papir frem og gik i gang.

Efter en times tid listede hun sig ned ad trappen til sine forældre der stadig sad og talte dæmpet sammen. "Jeg er altså virkelig ked af det, Keiko," sagde hendes far. "Det er ok, Far. Din hjerne har brug for hjælp," sagde hun. "Jeg har lavet noget til dig." Keikos far smilede da Keiko gav ham den huskeliste hun havde lavet.

Keikos far gav hende et kæmpe knus.
"Jeg elsker dig så højt" sagde han.

“Keiko, jeg får en fantastisk ide,” sagde hendes mor. “Du har jo stadig ballettøjet på... hvorfor laver du ikke balletopvisning her for os?” Keiko rejste sig og dansede og snurrede rundt i stuen som om hun var på månen. Hun lod endda som om hun plantede et flag på sofabordet. Mens hun dansede, forestillede hun sig at hendes navn stod og lyste hen over himlen.

Næste morgen da Keiko var ved at gøre sig klar til gå ud og lege med sine venner, standsede hendes far hende. "God morgen, lille balletastronaut," sagde han. "Jeg har noget til dig." Så gav han Keiko et stykke papir.

Husk at du er noget særligt. Husk at mødre og fædre ikke er perfekte. Husk at vi er en familie der holder sammen. Husk at vi nok skal komme over min hjerneskade. Husk at jeg elsker dig.

